

QUAN EL SOROLL CEDEIX

Silenci. Déu ens habita



Tu Estàs Aquí Jesús Adrián Romero - ft. Marcela Gándara



REFLEXIÓ

El silenci s'hauria de considerar una necessitat vital, com menjar, dormir, vestir-se, rentar-se... L'exposició contínua al soroll ens posa malalts. «Més que el soroll, [el nostre] enemic declarat, el terreny que [hem] de colonitzar és el silenci, amb tot el que implica: interioritat, meditació, distanciar-nos de la turbulència de les coses», perquè només som capaços de veure el nucli de la realitat, de percebre l'essencial, si hi parem atenció. Per fer-ho, hem de recuperar el silenci.

Necessitem silenci per sentir la realitat. La modernitat porta amb si un soroll del qual no som conscients i que distorsiona la nostra audició, la nostra manera de percebre. La nostra interioritat està bloquejada.

Necessitem silenci per reconèixer Déu en totes les coses. Confessem un Déu que és proper, Déu-amb-nosaltres, implicat en la seva creació, que es regocija i pateix amb les seves criatures, el donant de la Vida. És en la realitat que Déu adreça la seva Paraula a nosaltres. Per percebre Déu comunicant-se, necessitem temps per escoltar. Silenci.

Necessitem silenci per escoltar-nos a nosaltres mateixos, per reconèixer-nos com a fills i filles estimats, perquè el silenci ens dóna un accés diferent a nosaltres mateixos. No és només l'absència de soroll, sinó l'absència de l'ego. És un espai profund en el cor "on passen coses molt secretes entre Déu i l'soul".²

Només aquest silenci ens prepararà per entrar en la realitat, per veure i per sentir.

Llavors apareixen altres imatges i sons, i un nou llenguatge entrellaça aquelles veus que transmeten un missatge molt diferent del que intentàvem desxifrar amb les nostres ments. És la porta per la qual deixem el món construït per nosaltres [pel nostre ego]. (...) D'aquesta manera, sorgeix la percepció que tot està ple de Presència.³

1. DAVID LE BRETON, El Silenci. Aproximacions. Sequitur, novembre 2021

2. SANTA TERESA DE JESÚS, primeres estades. Capítol 1.

3. XAVIER MELLONI, op. go. 42

**Èx 3, 1-5**

Moisès pasturava les ovelles del seu sogre Jetró, que era sacerdot de Midian. Un dia, mentre les guiava pel desert, va arribar a la muntanya de Déu, que es diu Horeb. Allà l'àngel del Senyor se li va aparèixer en una flama de foc dins d'un arbust. Moisès va mirar atentament i va veure que l'arbust cremava amb foc, però no es consumia.

Llavors va pensar: «Quin estrany fenomen! Aniré a veure per què l'arbust no es consumeix.»

Quan el Senyor va veure que Moisès s'hi acostava per mirar, el va cridar des de dins de l'arbust,

«Moisès! Moisès!»

—Aquí em trobeu —va respondre Moisès.

Llavors Déu li digué,

No t'acostis més. Treu-te les sandàlies, perquè el lloc on estàs és terra sagrada.»

Després de fugir d'Egipte, Moisès es converteix en un pastor beduí. Amb el temps, el seu cor, agitada per la por i la incertesa sobre el seu futur, es calma, s'apaivaga, s'ilencia i és capaç d'escoltar la realitat i Déu parlant a través del matollar. Moisès sent que ha de tornar al seu poble per alliberar-lo. En silenci i escolta, va poder abraçar la seva realitat i respondre.

**Santa Teresa de Jesús Camí de perfecció (CV) 28, 2**

"Saps que Déu és a tot arreu. Perquè és clar que on és el rei, s'hi diu que hi ha la cort; en resum, on és Déu, hi ha el cel. [...] Perquè vet aquí que sant Agustí diu que el va buscar en molts llocs i el va trobar dins seu. Creus que importa poc a una ànima trencada entendre aquesta veritat, i veure que no cal anar al cel per parlar amb el seu Pare etern, ni per delectar-se en Ell, ni cal parlar en veu alta? Per molt suaument que parli, és tan a prop que ens sentirà; ni cal tenir ales per anar a buscar-lo, sinó estar a soles, mirar dins d'un mateix i no sorprendre's de tenir un hoste tan bo."

PREGUNTES PER PREGAR

Quins sorolls —exterior o intern— m'impedeixen percebre el busque ardent que Déu encén a la meua vida?

Crec de veritat que Déu habita dins meu i que no necessito «ales» ni llocs especials per trobar-lo?

Quins passos concrets he de fer per 'entrar dins', per callar i obrir un espai per escoltar de veritat la Paraula que Déu parla avui?

Quan em trec les sabates davant la vida, quan aconseguixo calmar el meu cor, quina missió, **quin cridament es revela en el silenci que no sento quan visc dispers?**



Mirar amb nous ulls (Juan Baena)

Veure amb ulls nous, passar pel cor.

El món que abans donava per sabut, avui és meravella de la Creació.

Veure amb ulls nous, passar pel cor.

El cel, el mar, els núvols són el llenç d'un pintor que em declara el seu amor a cada traç.